

TÁC PHẨM VĂN HỌC ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG NHÀ NƯỚC

HỒ PHƯƠNG

Những tâm cao

Tập 1

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

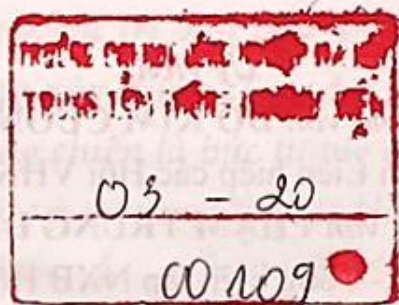
TÁC PHẨM VĂN HỌC ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG NHÀ NƯỚC

HỒ PHƯƠNG

Những tâm cao

Tập 1

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Nền văn học cách mạng Việt Nam được Bác Hồ đặt nền móng từ những năm đầu thế kỷ 20 và có bước phát triển rực rỡ từ sau Cách mạng tháng 8/1945, đặc biệt là trong sự nghiệp giải phóng dân tộc và xây dựng lại đất nước sau chiến tranh. Đó là thành tựu to lớn và phong phú cả về nội dung, tư tưởng, nghệ thuật và đội ngũ sáng tác. Những tác phẩm văn học kết tinh tài năng, tâm huyết của nhiều thế hệ nhà văn đã đi vào ký ức hàng triệu người Việt Nam, góp phần nuôi dưỡng vẻ đẹp tâm hồn và nhân cách con người Việt Nam, làm giàu có thêm những giá trị văn hóa Việt Nam mà ông cha ta đã dày công xây dựng. Tập đại thành văn học cách mạng và kháng chiến là bức tượng đài kỳ vĩ ghi lại diện mạo đất nước và con người Việt Nam về một thời kỳ vĩ đại của dân tộc, đưa tiến trình hiện đại hóa văn học lên một tầm cao mới.

Nhằm tôn vinh những đóng góp to lớn vào nền văn học cách mạng, Đảng và Nhà nước quyết định trao tặng Giải thưởng Hồ Chí Minh và Giải thưởng Nhà nước cho các tác phẩm văn học xuất sắc. Tiếp theo bộ sách văn học được Giải thưởng Hồ Chí Minh do Nhà

xuất bản Văn Học xuất bản, Nhà nước đã quyết định giao cho Hội Nhà văn Việt Nam và Nhà xuất bản Hội Nhà Văn thực hiện dự án "Công bố và phổ biến các tác phẩm văn học được Giải thưởng Nhà nước" (giai đoạn thực hiện 2014 - 2015).

Việc Nhà nước đầu tư xuất bản bộ sách lớn này không chỉ đồng viên, khích lệ các nhà văn tiếp tục lao động sáng tạo mà còn là công trình thực hiện Nghị quyết 9, Ban chấp hành Trung ương Đảng khóa XI: "Xây dựng văn hóa, con người Việt Nam, đáp ứng yêu cầu phát triển bền vững của đất nước". Với ý nghĩa ấy, tác phẩm của mỗi tác giả được trân trọng in riêng; tôn trọng tính lịch sử, tính nguyên bản và thống nhất về quy cách, chất lượng, thẩm mỹ... theo tiêu chí của Chính phủ.

Với lòng trân trọng và ý thức trách nhiệm cao, tập thể cán bộ, biên tập viên Nhà xuất bản đã hoàn thành bộ sách quý với sự cố gắng cao nhất. Bộ sách gồm những tác phẩm của 121 tác giả được trao Giải thưởng Nhà nước qua ba đợt, năm 2001, năm 2007 và năm 2012.

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn chân thành cảm ơn sự quan tâm và tạo điều kiện của các cơ quan chức năng của Chính phủ, Liên hiệp các hội văn học nghệ thuật Việt Nam, Ban chấp hành Hội Nhà Văn Việt Nam giúp đỡ chúng tôi thực hiện dự án quan trọng này.

Xin trân trọng giới thiệu bộ sách đến bạn đọc trong và ngoài nước.

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Nhà văn
HỒ PHƯƠNG

TIỂU SỬ

HỌ VÀ TÊN KHAI SINH: Nguyễn Thế Xương. Sinh ngày 15 tháng 4 năm 1930. Quê quán: Kiến Hưng, Hà Đông (cũ). Đảng viên Đảng CSVN. Vào Hội Nhà văn Việt Nam năm 1957.

Thuở nhỏ đi học ở Hà Nội, tháng 12 năm 1946 tham gia quân đội. Suốt cuộc kháng chiến chống Pháp ông là chiến sĩ, rồi làm phóng viên, cán bộ phụ trách báo của Đại đoàn 308, chính trị viên đại đội chiến đấu. Đã dự nhiều chiến dịch lịch sử trong đó có Biên giới 1950 và Điện Biên Phủ. Năm 1954 về Tổng cục Chính trị viết văn, làm Tạp chí Văn nghệ quân đội. Sau đó làm Tổng biên tập Tạp chí Diễn đàn văn nghệ Việt Nam. Tham gia BCH Hội Nhà văn Việt Nam khóa 3. Năm 1990 được phong quân hàm Thiếu tướng.

TÁC PHẨM: *Thư nhà* (truyện ngắn, 1949); *Những tiếng súng đầu tiên* (tiểu thuyết, 1955); *Cỏ non* (tuyển truyện ngắn, 1960); *Xóm mới* (tập truyện ngắn, 1965); *Kan Lịch* (tiểu thuyết, 1967); *Chúng tôi ở Côn Cỏ* (ký sự dài, 1968); *Những tâm cao* (tiểu thuyết, 2 tập, 1974); *Biển gọi* (Tiểu thuyết, 1978); *Cánh đồng phía tây* (tiểu thuyết, 1994); *Yêu tinh* (tiểu thuyết, 2001); *Ngàn dâu*

(tiểu thuyết, 2002); *Những cánh rừng lá đỏ* (tiểu thuyết, 2005); *Cha và con* (tiểu thuyết, 2007)...

GIẢI THƯỜNG: Giải thưởng Báo Văn nghệ với truyện ngắn *Cỏ non* (1958). Giải thưởng Bộ Quốc phòng (1994) với tiểu thuyết *Cánh đông phía tây*. Giải thưởng Hội Nhà văn - Bộ Công an với tiểu thuyết *Yêu tình* (2001). Giải thưởng UBTQ Liên hiệp các Hội VHNT Việt Nam (2003) với tiểu thuyết *Ngàn dâu*. Giải thưởng Nhà nước về Văn học Nghệ thuật năm 2001: *Cỏ non* (truyện ngắn); *Những tấm cao* (tiểu thuyết, 2 tập); *Kan Lịch* (tiểu thuyết); *Cánh đông phía tây* (tiểu thuyết). Giải thưởng Hồ Chí Minh về Văn học Nghệ thuật năm 2012: *Ngàn dâu* (tiểu thuyết); *Những cánh rừng lá đỏ* (tiểu thuyết).

Thế là ổn rồi! Dũng thầm nghĩ như vậy. Cậu lao nhanh xuống cầu thang gác. Cái bóng cao cao khỏe mạnh của cậu lấp loáng sau như ô kính trong suốt của toà nhà đảng ủy của trường.

Chiều rồi, một buổi chiều cuối xuân sang hạ vàng rực ánh mặt trời. Cả khu rừng Đại học Bách khoa với một kiểu kiến trúc mới mẻ sử dụng nhiều kèn, kính thoáng mát, sáng ngời trong ánh hoàng hôn.

... “Thế là ổn rồi!”, Dũng thầm nhắc lại với mình. Chiều nay, chú Đất, cán bộ đảng ủy nhà trường, đã hỏi:

“Em đã báo đầy đủ với gia đình rồi chứ?”.

“Dạ... Rồi ạ!”.

“Đã báo cả anh Kiên chưa?”

“Dạ, anh Kiên rất hoan nghênh ạ!”.

“Ồ, anh Kiên với chú trước cùng ở 308 mà”.

“Dạ! Anh Kiên thường nhắc tới chú... Thưa chú, cả anh Kiên chuyển này cũng xin trở lại bộ đội...”.

“Sao? Anh Kiên cũng xin trở lại bộ đội hả? Ừ! Anh Kiên!... Đúng! Cái chất con người của anh ấy như thế đấy! Hôm nào chú sẽ lại chơi.

Dũng bước ra sân cỏ. Sinh viên các khoa đã về gần hết. Chỉ còn lại một số anh chị em ở nội trú đang thông thả đi sang khu nhà ăn. Chiều hôm ấy là một buổi chiều thứ bảy cuối tháng ba năm 1966 đáng ghi nhớ. Những đợt gió mùa đông bắc cuối cùng dường như đã chấm dứt. Thời tiết đã tốt hơn lên. Trong buổi chiều ấm áp, sáng sủa này nghe như đã thấy mùa hạ đang từng bừng trở lại. Dũng chạy tới nhà để xe đạp, mở khóa dắt chiếc xe sơn đen, cao lênh khênh của cậu đi ra. Chiếc xe đã cao lại bị tháo hết cả phanh, chắn bùn, chắn xích, chuông, đèn, nom trơ trụi như một anh chàng sếu vườn mặc quần “soóc”. Dũng khẽ nhún mình, nhảy lên xe, đạp phóng ra cổng. Chiếc cặp da tàng buộc ở sau xe bằng một sợi dây cao su đen nhảy lên càn cạch.

Ngoài cổng trường còn lại một toán nam nữ sinh viên đang đợi nhau để cùng về. Một cô gái nào đó, uốn miệng nói với một anh bạn trai đeo kính trắng đang đỏ mặt tía tai, ghì dây buộc chống sách lớn ở sau xe:

- *Hâm!* Chiến tranh rồi mà còn nói chuyện đi nghỉ mát!

Anh bạn trai vội chống đỡ:

- *Ồ!* Thì công ty du lịch vẫn trưng quảng cáo mời đi Hạ Long, Ba Bể, Sầm Sơn hè này đấy thôi.

- *Càng hâm!* Người ta có việc của người ta! Còn mình, mình phải biết nghỉ chứ! Này, có lẽ mấy ông đeo kính các anh, ông nào cũng... *hâm hâm* một tí thì phải!

Cô gái nói xong xo vai, ré lên cười. Anh bạn trai mặt càng đỏ như gấc chín.

- Con gái gì mà mồm với miệng cứ như là...

- *Đừng hòng!* - Cô bạn gái cắt ngang lời anh bạn trai bằng một câu cửa miệng rất nhiều nghĩa, đồng thời cũng hết sức vô nghĩa.

Thế rồi, thoát một cái cô nhảy lên xe, đạp đi trước. Anh bạn đeo kính hấp tấp vội đạp theo. Cặp kính càng làm cho khuôn mặt tròn trĩnh đầy trứng cá của anh thêm ngây thơ và ngơ ngác.

Dững mỉm cười, đạp vượt qua đôi bạn dễ thương ấy. Bỗng có tiếng gọi giăt giọng ở bên đường:

- Dững! Lê Trí Dững!

Dững vội dùng một gót dép miết mạnh vào lớp bánh sau để hãm xe lại. Đang đà lao nhanh, chiếc xe loạng choạng, suýt đâm phải một cô sinh viên vận sơ mi trắng, đội một chiếc nón lá vừa đi tới. Cô bạn sợ quá, la lên:

- Ối! Đi với đứng, hay nhỉ!

Nhưng khi quay lại, nhận ra chàng sinh viên của khoa vô tuyến điện vẫn thường giữ chân trung phong của đội bóng toàn trường thì cô chỉ nguyền một cái rồ dài rồi đi thẳng. Dững bèn chạy tới bên đường. Trên lề cỏ, một cô gái búi gọn sau gáy, vận một chiếc mơ mi ni lông màu mỡ gà và một chiếc váy Lào màu cánh gián có thêu sặc sỡ ở gấu, đang ngồi như khóc bên cạnh một chiếc xe đạp nằm lăn chiêng.

- Lê Trí Dũng! Giúp tôi một chút! Chiếc xe làm sao ấy!

Dũng vội ngồi thụp xuống xem xét. Nhưng có gì đâu! Chiếc xe bị sát vành. Chỉ một loáng, cậu đã chữa lại xong.

- Thao Pha ạ! Té ra bạn cũng như nhiều cô gái Việt Nam thôi! Chỉ giỏi đi xe đạp, ngoài ra một cái đinh ốc tuốt cũng không hề biết dùng nào mà chữa!...

Cô bạn Lào cười, chống chế:

- Ô! Con gái Á Đông ít quen với cơ khí!

Nói đoạn cô mở túi nhựa lấy ra một chiếc khăn trắng muốt, đưa cho Dũng. Dũng gạt đi. Cậu móc túi quần lấy ra một mảnh giấy báo, ung dung chùi dầu mỡ ở các ngón tay mình một cách thoải mái.

Hai người cùng đạp xe song song về thành phố. Con đường từ công viên Thống Nhất (bên hồ Bảy Mẫu) chạy vào thành phố đã được mở rộng từ lâu. Nhưng vào những buổi chiều thứ bảy như chiều nay nó vẫn dường như chật hẹp. Người từ trong thành phố đổ ra, người từ các trường đại học, chuyên nghiệp, các nhà máy lớn nhỏ mới xây dựng ở ngoại ô đổ vào. Xe hơi, xe gắn máy, xe đạp đi như nêm dưới lòng đường.

- Ngày mai chủ nhật, Thao Pha định đi chơi đâu?

- Không! Lê Trí Dũng ạ, chúng tôi đã có ước hẹn với nhau: từ nay sẽ không còn những buổi đi chơi nhàn rỗi như trước nữa. Miền Bắc của các bạn đã bị bọn Mỹ đánh phá! Chúng tôi không thể có thái độ ngoài cuộc.

- Thao Pha!...

Thao Pha là một cô gái Lào, con một người cán bộ yêu nước Lào khá nổi tiếng từ hồi chống Pháp. Ông đã hy sinh trước ngày ký kết hiệp định Giơnévơ 1954 không bao lâu. Thao Pha đã được các bạn của cha cô nuôi dưỡng. Năm 1960 cô được gửi sang Hà Nội học về khoa học tự nhiên. Thao Pha học không xuất sắc, nhưng rất cần cù, chăm chỉ. Cô có nhiều mơ ước về một tương lai tốt đẹp của nước Lào sau này, một nước Lào hoàn toàn độc lập, không còn một chút ảnh hưởng của bọn Mỹ, một nước Lào mới, phồn vinh, sống hết sức thân ái, hoà hợp với Việt Nam, cũng như với các nước láng giềng khác...

- Lê Trí Dũng ạ, chiều nay sao bạn ra về muộn vậy?

- À, tôi chưa nói cho Thao Pha biết nhỉ!...

- Sao? Lại cái chuyện ấy à?

- Đúng! Tôi vẫn có tên trong sổ sinh viên được điều động vào bộ đội.

- Ô! Lê Trí Dũng! - Thao Pha thốt lên nho nhỏ đầy vẻ xúc động. Cô ngoảnh hẳn khuôn mặt tròn trĩnh có nước da bánh mật, khỏe mạnh nhìn Dũng đắm đắm. Lát sau Thao Pha mới hỏi tiếp:

- Ừ! Thế thì tôi phải chúc mừng bạn

- Cảm ơn Thao Pha!

Thao Pha gật đầu. Đôi mắt Lào với hàng mi dài mềm mại càng nhìn Dũng không chớp.

